10/2014 23. číslo
Dvouměsíčník

JÉGÉČKO

Školní časopis při Gymnáziu a SOŠPg Jeronýmova

Cyklisťák 2.M

Francouzská návštěva

Rozhovor s Danielem Hutařem

Úvodní slovo

A je to zase tady… Přijde Vám, že už jsou to dva měsíce?! Já už si vlastně ani nepamatuju, co jsem dělala o prázdninách. O těch letních samozřejmě. Tyto poslední prázdniny jsme totiž usilovně připravovali první letošní číslo našeho školního časopisu Jégéčko. Doufáme, že oceníte naši snahu a v těchto již podzimních dnech nad ním strávíte hezké chvilky. V naší redakci došlo k několika změnám a tak věříme, že budete příjemně překvapeni.

Přeji příjemné počtění
Za celou redakci,
Lenka Strádalová

Obsah

3 Novinky
- 3 1.M se představuje
- 4 Harmonizák
- 5 Harmonizační dny dle primánky
- 6 Cyklisťák 2.M
- 7 Nevšední kurz
- 8 Orientační běh
- 8 Estetický kurz
- 9 Prvák na Jergymu
- 10 Francouzská návštěva

11 Rozhovor...
- 11 ...s Danielem Hutařem
- 13 ...s chilskou studentkou Connie Saavedra

14 Nedělní chvilka poezie
- 14 Ódy a epigramy
- 15 Futuristické básně
- 16 Naivka
- 17 Báseň o harmonizačních dnech

18 Komiksy z hodin AJ

Myslíte, že jste tvůrčí typ? Chtěli byste se vyjádřit k dění na škole, školní akci, nebo jen nechat promluvit své básnické střevo? Promluvy trávicího trktu si nechte pro sebe, jinak je tu pro vás JÉGÉČKO!

Staňte se naším novým redaktorem, korektorem, webmasterem!

Splňte si svůj dávný sen a napište na jegecko@gmail.com

19. 12. 2014 – pátek – poslední den školy – tradiční recitační soutěž v prostorách hudebního centra, letos o knižní ceny nebo konečně i o živého kapra???

1.M se představuje

Líná
Užraná
ry**C**hlá
opt**I**mistická
Energická

Lstivá
Energická
Nehomofobní
Krutá
Ale upřímná

Milá
Abstinentka
Ráda poslouchám hudbu
Tolerantní
I když
Nervózní, ale
l**A**skavá

Tvrdohlavá
t**E**mperamentní
b**R**uneta
Energická
dr**Z**á
pr**A**štěná

Anime
Nenáročná
Nejlepší je černá a oranžová
Ambiciózní

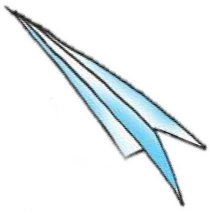

Moře jsem měla vždy ráda
A taky slunce, co u něj svítí
Ráda jsem za každý nový den
Inteligentní jsem si připadala jen na základce
Ementál mi nikdy nechutnal

Mám rád děti
chodím na dr**A**maťák
žlu**T**á je moje oblíbená barva
t**Ě**ším se na prázdniny
rád malu**J**u

Harmonizák

Horská cesta do Bedřichova by hodně namáhavá. Slabší jedinci to nezvládali, protože jsme šli velmi rychle. Byli jsme zpocení, až to nebylo milé. Stoupali jsme po velikých kamenech stále do kopce. Při cestě jsme všichni hráli hru „Blecha“, která spočívala v předávání kolíčků (blech) a jejich připínání na batohy. Když jsme došli nahoru, moc se nám ulevilo. Všichni jsme naštěstí přežili!

A dorazili jsme na místo určení, k chatě jménem Ludmila. Uvítala nás velmi milá paní, ale dobrý první dojem nám hned zkazil nerudný správce, který nás u večeře obvinil z krádeže hrníčků. Poté jsme se rozdělili na pokoje, kde na na nás čekali vrzající, rozpadající se postele a skříně. Ale všichni musíme uznat, že byla legrace. Rozpadlá nerozpadlá, odpočinek jsme všichni uvítali.

Ranní rozcvička druhý den nás probudila a šli jsme hrát hry, které nám vymyslely naše lektorky, Natka a Áďa. Obě byly hodné a přátelské. Moc jsme si je oblíbili.

Vymyslely skvělý program, který nás zabavil na celý den a také pěkně unavil. Oběma přejeme hodně úspěchů na vysoké škole.

Měli jsme dobrou svíčkovou, ale bylo v ní málo brusinek. Snídaně byly moc dobré. Každá část třídy měla jiné jídlo, takže při aktivitách jsme si navzájem sdělovali, jak to dopadlo. Žádné extra negativum se najít nedá, protože si troufáme říct, že jídlo má každý rád. Navigování při jedné hře slovy typu „paprika“ nebo „velkej langoš“ zaručeně udělalo chutě každému v okolí.

Oh, hrdý kovboj stojí v čele spolu s jeho 29 hvězdami, z nichž jedna je černá (za našeho padlého přítele), avšak zbylých 28 září dál. Vlajka byla vztyčena za doprovodu našeho chorálu a příběhu o našem setkání. Celý večer se odehrával v duchu westernu a my hvězdy 1.M, společně s naším kovbojem, jsme prožily večer s úsměvem.

Naše aktivity, které nám lektorky připravily, nám pomohly se více seznámit. Nejvíce se nám líbila „rozplétačka“, nebo „záchrana vajíčka“. Hry byly dobře připravené a zábavné, ale mrzí nás, že jsme na ně byli často rozdělení.

I když jsme měli na přípravu scénky čas o poledním klidu, odhodlali jsme se k jejímu chystání až až těsně před večerem. Jedna ze skupinek měla téma „Romantický film“ a druhá „Detektivku“. Scénka měla být westernového charakteru a obsahovat větu „Kde je ta pumpa?“

Po jejich vtipném nacvičení a večeři jsme se vydali do velké jídleny a společně s primány se připravili své scénky předvést. Začala prima. Měli scénky na téma „Pohádka“ a „Parodie“. Obě byly pečlivě připravené a povedené. Pak jsme šli na řadu my s Romantickým filmem. Příběh byl o svatbě Pumpaře s bohatou dívkou. Svatbu překazila krásná, ale prostá dívka, která pumpaře milovala. Po zvolání určené věty a vyznání lásky se ti dva šťastně vzali u posvátné pumpy Nikolis. Detektivka byla o ztraceném psu jménem Pumpa, kterého hledali dva drsní detektivové. Pumpu však nenašli. Psa ukradla trojice vousatých Menmenů s povedeným popěvkem.

Po scénkách jsme šli na záhadný noční rituál.

Zapálily jsme svíčky, které nám ve sklenici dávali do rukou, ale bylo to zcela k ničemu, jelikož po cestě svíčky zhasly. Došli jsme na sjezdovku nedaleko naší chaty, kde jsme se postavili do neúplného kruhu. Poté instruktoři vyvolávali za doprovodu živé hudby a zpěvu naše jména. Jako první na řadě byla 1.M a nikdo nejprve netušil, co máme dělat. Potom nám došlo, že musíme jít k vedoucím, kteří nám předají převázaný pergamen. Co v něm bylo, jsme se dozvěděli až na chatě. Mrzelo nás, když jsme zjistili, že to nebyl dopis z Bradavic, ale i tak nás potěšilo, kolik si s tím dali lektoři práce.

Ahoj, já jsem duch Patrika a provedu Vás naší speciální aktivitou.

Začalo to jednoho pátečního dne v Bedřichově. Když jim jejich instruktoři zadali úkol ochránit mě před pádem ze 2,5 metru. Byli rozdělení do tří skupin. V každé ze skupin se nacházel v opatrovnictví jeden z mých sourozenců. Měli k dispozici pouze 3 nafukovací balónky, 15 brček, 14 gumiček a půl metru lepenky. Z těchto věcí museli vytvořit naprosto bezpečnou konstrukci záchranného modelu

pro mě a mé sourozence. Pouze jeden z nás přežil, vajíčko, jenž bylo zachráněno konstrukcí SUSUEGG.

Kořen za kořenem klopýtali jsme domů. Díky povídání nám cesta utekla mnohem rychleji, než když jsme šli nahoru. Cesta zpočátku stoupala a potom prudce klesala. Primáni nás předběhli. Potom, co nám málem ujela tramvaj, jsme se konečně dostali domů.

1.B

Harmonizační dny dle primánky

Hana Semerádová

První vaše scénka mě hned zaujala a moc se mi líbila. Byla jsem ráda, že jsme dostali zrovna vás Marušku a Mácu. Cesta do Bedřichova se mi také moc líbila, protože jsme hráli hru s kolíčkem (klíště). Na konec ho dostala paní učitelka. Když jsme došli až do Ludmily měli jsme večeři a pak jsme se ubytovali a šly spát

Druhý den jsem s váma hráli hry a ty byli taky skvělé nejlepší byli ale mluvící kamen.

Třetí den v pátek. Ráno jsem se probudila a říkala si proč už to končí tak hezký tři dny zažije jen málo kdo.

Kdybych měla víc času napsala bych toho víc.

Ale budu na vás vzpomínat v dobrém a navždy.

Ahoj zdraví mravenec Hanka Semerádová.

Hana Semerádová

Cyklistisťák 2.M

Škola ještě ani pořádně nezačala, když jsme se my, studentky 2.M, vydaly za dobrodružstvím na cyklo - sportovní kurz do Starých Splavů u Máchova jezera.
V pondělí 8. září v 9 hodin jsme se, ano, již zmíněné odvážné osoby ze 2.M, sešly před školou se svými dopravními prostředky. Po srdceryvném loučení s rodiči jsme se vydaly na cestu. Hned po prvních minutách nám bylo jasné, že to nebude procházka růžovým sadem. Po výstupu na Ještěd následovala dlouhá pauza, kde jsme načerpaly síly. Později odpoledne jsme dorazily na místo, kde jsme měly zaslíbený odpočinek a osobní volno.
V úterý jsme zase sedly na naše oblíbená kola a vyrazily směr hrad Bezděz. Byla to menší příprava na odpoledne, kdy jsme hrály volejbal, pétanque a zastřílely si ze vzduchovky. Na co jsme potřebovaly přípravu, asi si říkáte. To byla první část odpoledního programu. V té druhé nás čekal závod duatlon – běhání a kolo. Po uběhnutí 1,5 kilometru jsem sedly na kolo a po 27 minutách a 10 kilometrech se vrátila první živá a zdravá závodnice.
Ve středu nás čekal celodenní výlet do Pekelných Dolů. Cestou jsme zastavily na zámku Zákupy, kde jsme se podívaly na živého medvěda, kterého tady chovají. Celý výlet jsme zvládly ve zdraví ve velmi dobrém čase – za 5 hodin.
Ve čtvrtek jsme absolvovaly důležitou instruktáž pod vedením pana profesora Tišera o orientačním běhu. Nově nabyté poznatky jsme mohly zúročit hned odpoledne na závodě. S radostí oznamuji, že jsme všechny přežily a vrátily se v pořádku. A za to nám byl večer od pánů profesorů Morávka, Tišera a Ledera věnován zmrzlinový pohár, za což všechny děkujeme.
V pátek ráno (po krátké poradě pánů profesorů) se rozhodlo, že kvůli špatnému počasí pojedeme do Liberce vlakem (k štěstí našich nohou). Tento psychicky i fyzicky náročný týden nás jako kolektiv sblížil, vyzkoušely jsme věci, které bychom jinak nezkusily, některé z nás si sáhly na své fyzické i psychické dno, ale všechny jsme se vrátily živé! A myslím, že budu mluvit za všechny, když řeknu, že jsme si tento týden aspoň trošku užily.

Bára Madudová

Nevšední kurz

Ve středu 24. 9. 2014 jsem se vydal se spolužáky, kteří chodí se mnou na specializaci z tělesné výchovy, na cyklistický kurz. Sraz byl před naší školou v Jeronýmově ulici, kam nás dokonce před akcí přišel podpořit pan ředitel a školník pan Pepa.
Cesta nezačala zrovna nejlépe, když jsme na prvním semaforu s kluky projeli na oranžovou, dostali jsme od panů profesorů Morávka a Přibyla fén. Po dokončení přibližně 30 km trasy jsme navštívili místní pizzerii, abychom si naplnili žaludek před dopoledními aktivitami. Poté nás vzal „Morys“ s „Příbou“ na ubytovnu, která už byla ve značně starším stavu, ale jako dokonalí skautíci jsme

byli rádi, že nemusíme spát v chatkách. Když jsme se převlékli, šli jsme na hlavní náplň dnešního dne. Tou byla jízda na kánoích, kajacích a “pádlbordech“. Ještě předtím, než jsme nastoupili do kánoí, jsme od instruktora Honzy museli vyslechnout pár důležitých informací. Poté jsme trénovali na plácku různé otočky a také rovnou jízdu, která skoro každé dvojici dělala problém.Pak jsme závodili, kdo rychleji doplave 100 metrů, s Jakubem jsme obsadili druhé místo. Kuba mi po závodě řekl: „Šusťo, není důležité zvítězit,

ale vždy u toho vypadat dobře.“ Po téhle větě jsem si uvědomil, že jsme závod vlastně vyhráli, protože jsme nebyli nejrychlejší dvojice, ale nejkrásnější. Ještě jsme absolvovali výcvik na “pádlbordech“ a kajacích. A šlo se na zlatý hřeb dne, museli jsme sjet jez. I když se toho všichni báli, nakonec to každý zvládl. Akorát jsme byli mokří od hlavy až k patě, ale naštěstí nám přálo počasí. Po kurzu jsme se vrátili na ubytovnu, kde si dal každý teplou sprchu, a šlo se na večeři, kde jsme si všichni popovídali a někdy až za břicho popadali.

Poté jsme se všichni vrátili na pokoje, od profesorů jsme večerku nedostávali, jenom byla podmínka, že od půlnoci nebudeme hulákat, jak na lesy - hlavně to platilo pro Euniku s Terezou. Za celou noc nenastal jediný problém, že by nás museli kantoři napomínat. Kolem 3 hodiny ranní už na pokojích bylo ticho. Občas lze možná zaslechnout chrápání nějakého jedince.

Dominik Šustr

Orientační běh

Dne 26. 9. se náš kurz Specializace tělesné výchovy zúčastnil orientačního běhu, který pro nás připravili páni profesoři Morávek a Tišer. Sraz jsme měli v 9 hodin na parkovišti u areálu Vesec.
Pan profesor Tišer ještě před startem na skútru zkontroloval všechny kontroly, na které jsme poté museli běhat. Díky špatnému počasí jsme pár kontrol mohli vynechat. Jako první vyrážel náš třídní basketák Krýťa. Učitelé si ho nejdříve vzali k sobě, dali mu buzolu, mapu a vysvětlili mu, kam všude má běžet. Když vyběhl, tak jsme všichni koukali a říkali si: „Kam to běží?“ Mysleli jsme, že nás chce zmást, a proto to bere jinudy. Asi po minutce si k sobě učitelé vzali Šárku, opět jí vše vysvětlili a po 3 minutách se vydala na běh. A takhle to fungovalo pořád dokola, než vyběhl ten poslední. Pak začal boj. Měli jsme najít 6 kontrol. Papírky na stromech byly dobře zamaskované a vůbec nebyly viditelné, jak nám učitelé tvrdili. Nakonec jsem to všechno zvládla, i když po cestě k jedné z kontrol jsem se propadla do bažiny. Když jsem přiběhla po 110 minutách do cíle, náš Krýťa, který vyběhl jako první, se ještě pořád nevrátil. Učitelé mu raději zavolali a zjistili, že se ztratil a nenašel ani jednu z kontrol. Tak mu řekli, ať se raději už nepokouší nic hledat, dostane se na silnici a tam ho autem vyzvednou.
Myslím, že takové zakončení kurzu bylo vtipné a budu na to vždy ráda vzpomínat.

Eunika Rozkovcová

Estetický kurz 3.L

Ve dnech od 22.9 – 26. 9. 2014 jsem se zúčastnila estetického kurzu, který byl zaměřen na dramaticko-výtvarnou výchovu. Spolu se svými spolužáky jsme středeční odpoledne trávili tak trochu atypickým způsobem. Prostěradlo, spousta barev, štětce a krajina všude kolem nás. Naším zadaným úkolem bylo vytvořit malířský dialog, při kterém ani jeden z dvojice nemůže říci ani jedno slovo a komunikovat může pouze nanášením barvy na zavěšené prostěradlo. Umělecký směr, který se nazývá land art, jsme si se třídou užili a výsledná výtvarná díla jsme na krátký čas zanechali na obdiv obyvatelům Oldřichova v Hájích.
Při samotném malování nás obcházeli lidé z okolí, a jedna mladá maminka s dcerou, která se chtěla zapojit do tvorby s námi, obdivovala naše díla. Při této příležitosti jsem se mladé maminky zeptala:
„Líbí se vám naše tvorba a víte, o jaký umělecký směr se jedná?“ Maminka zareagovala pohotově a výstižně:
„Bohužel nevím, oč se jedná, ale moc se nám to líbí“ řekla s úsměvem.
Na konci estetického kurzu jsme naše díla sundali a odvezli si domů.
Pro mě, jako pro účastníka této aktivity, to byl výborný zážitek a pokud bude příležitost, ráda si tuto činnost ještě někdy vyzkouším.

Anna Opletalová

Prvák na Jergymu

Když jsem 1. září stála před školou, byla jsem strašně nervózní. Vešla jsem do ní a bylo to ještě horší. Bylo tam tolik lidí a nikoho z nich jsem neznala, ani jednoho. Když jsem našla svoji třídu, sedla jsem si do první volné lavice, kterou jsem našla, a snažila se nedát najevo strach. Po zvonění přišel náš nový učitel a uvítal nás, v tu chvíli ze mně spadla všechna nervozita a cítila jsem se mnohem lépe. Druhý den se nám začali představovat další učitelé a začali na nás chrlit spoustu nových informací. Bylo velmi těžké všechny ty informace zpracovat, ale nakonec jsme většinu požadavků splnili a ve zdraví přežili první měsíc. Učitelé jsou skvělý, až na některé výjimky, které na nás mají dle mého názoru až moc velké nároky, ale s tím jsme samozřejmě museli počítat. Z naší třídy se stal za ty 2 uběhlé měsíce skvělý kolektiv, hlavně díky harmonizačnímu kurzu. I když se mi na první pohled zdála škola obrovská, hlavně kvůli patrům vypadajících úplně stejně, teď se v ní s přehledem vyznám a znám už téměř každého. Také se mi líbí školní vybavení. Například počítače, venkovní hřiště, výtvarný interiér a tělocvičny. Přestože vážně nechápu, proč je jedna z tělocvičen umístěna v druhém patře nad učebnami, ale to je jedno. Jídla v jídelně mi zatím docela chutnala, i když mohlo by to být lepší, ale je to jenom školní jídelna, takže nemůžeme očekávat žádné zázraky. Celkový přechod ze základní školy na střední školu byl těžký, ale myslím, že ty čtyři roky zvládneme já i celá moje třída. Zatím jsem opravdu ráda, že jsem si tuto školu vybrala a těším se na další roky zde strávené.

Michaela Nečasová

Francouzská návštěva

Druhý týden letních prázdnin nás deset vyvolených, francouzsky mluvících studentů naší školy strávilo s našimi vrstevníky z Francie konkrétně z Due la Fontaine. Týden byl úžasný a my bychom za něj moc chtěli poděkovat hlavně profesorkám Gebouské a Mayerové, které společně s francouzskými lektory vymýšlely program, různé hry a spoustu dalších aktivit. Nejdřív jsme měli všichni strach, jak se s nimi vlastně domluvíme a první večer byl poněkud rozpačitý, ale každým dnem jsme komunikovali víc a víc a učili se spoustu nových slovíček (třeba i takových, která se ve škole nenaučíte). Na konci týdne jsme už opravdu dobře „parlili“. Snažili jsme se našim francouzským přátelům co nejvíce přiblížit naši kulturu, zvyky, české jídlo. Hlavně české jídlo jsme jim přiblížili velmi dobře. Když jsme si v polovině týdne sdělovali, co se nám líbilo zatím nejvíc, rozhodně zvítězil guláš. Na druhém místě se umístila Praha, kde jsme asi na pěti místech dělali flash mob. Není vůbec špatný nápad zahrát si na kytary a zatancovat si třeba v metru, pod orlojem nebo na Hradčanském náměstí. Všem vřele doporučuji! Mimochodem pokud se příští rok kolem dvanáctého dubna chystáte navštívit Paříž, určitě se stavte na náš flash mob pod Eiffelovkou. Jinak jsme také za celý týden absolvovali spoustu dalších výletů kromě Prahy. Například do Českého ráje (z tohoto výletu naše Francouze už po zbytek pobytu bolely nohy) nebo výlet na Ještěd. Není to pěkný zážitek, když jdete poprvé a nejspíš také naposled v životě na Ještěd, který neodmyslitelně patří k Liberci a je z něj vidět pouze krásná, hustá, bílá mlha? Prostě načasování nebylo úplně nejlepší, ale aspoň mají naši Francouzi důvod se sem jednou vrátit. Jak to zakončit? Prostě já osobně si myslím, že týden jsme si všichni moc užili. Poznali jsme nové lidi, novou kulturu a spoustu dalšího. Dokazuje to i to, že při odjezdu nezůstalo jedno oko suché. Pokud nám bude štěstí, vedení naší školy a především Evropská unie přát, setkáme ses našimi Frantíky příští rok v dubnu ve Francii. Tak zatím Au revoir!

Lenka Strádalová

...s Danielem Hutařem (novým profesorem hudební výchovy)

Co a kdy vás přivedlo ke hře na klavír?
U mě to bylo tak, že každý v rodině na něco hrál, a tak to bylo logické vyústění, že jsem měl dobrý vztah k hudbě. Nejvíc si pamatuju skladbu od J. S. Bacha, konkrétně Preludium d – moll, to hrál táta na klavír a to mě tak zaujalo, že se mi začal Bach líbit. Přes tohoto skladatele jsem se nakonec dostal ke klavíru.

Měl jste někdy období, kdy Vás to nebavilo a chtěl jste s tím skončit?
No samozřejmě. To bylo v době, když jsem na čas bydlel v Praze a tam jsem měl na klavír učitelku, která byla sice na jednu stranu výborná, ale prostě jsme si nesedli osobnostně i repertoárově. To, co mi dávala za repertoár, mě nebavilo, takže jsem s tím chtěl seknout. Pak jsem se vrátil do Liberce a vše bylo zase dobré.

Vy jste měl už od začátku takový plán, že chcete jít na konzervatoř?
Ne… to bylo vlastně docela náhodou. Dostal jsem se do celostátního kola soutěže ZUŠek, a tak mi učitelka sdělila, že zajedeme za její profesorkou z konzervatoře na konzultační hodiny, aby mi ještě něco řekla. Profesorka mi po lekci nabídla, jestli u ní nechci začít studovat, tak jsem si řekl proč ne, když mě to baví a byl jsem tam.

A vidíte nějakou výhodu nebo nevýhodu ve studiu gymnázia i konzervatoře?
Tak ty výhody jsou u obojího. Mně se třeba líbí na gymplu, že už vám oproti základce zaměstná mozek a člověk se dostane do nového světa, má co dělat a chovají se k vám jinak. Ale myslím si, že třeba konzervatoř má větší výhodu v tom, že už je člověk vyhraněný. Myslím tím, že ta škola ho připravuje na ten život, co doopravdy chce dělat, čemu se chce věnovat. Je dobré, že jste v kolektivu lidí, kteří přesně chápou, co to znamená hrát na nějaký nástroj a to je skvělé.

Kdy jste si řekl, že chcete být učitel, co vás přivedlo k této kariéře?
Zase náhoda! (smích) Já jsem vždy měl dobrý kontakt s místní libereckou ZUŠ a často jsem si tam obehrával program, když jsem studoval na konzervatoři a později na vejšce. Dělal jsem si tam malé koncerty před větší zkouškou, nebo koncertem a jednou mi paní zástupkyně nabídla, jestli tam nechci učit. Řekl jsem si, že se budu dělat něco nového, něco si přivydělám a nabídku jsem přijal.

A je to složité učit na dvou školách zároveň?
No, ze začátku je to docela vyčerpávající, než si na to člověk zvykne. Ale teď už jsem si najel na docela dobrý rytmus, který si myslím, že zvládnu, tak už je to v pořádku.

Jaké je to učit na škole, kterou jste sám studoval?
Musím říct, že je to dobré. Člověk normálně, když začne někde učit, přichází do nového prostředí, ale já jsem přišel do napůl známého prostředí. Profesory i školu jsem znal, takže to byl menší šok.

A jaké je bavit se s vašimi bývalými profesory jako s kolegy?
Naprosto bez problémů. Musím říct, že všichni kolegové jsou velmi vstřícní, když jsem nastoupil tak mi popřáli hodně štěstí a když jsem něco nevěděl, hned mi pomohli. Takže perfektní, neměl jsem s tím žádné problémy.

Máte s nimi nějakou zábavnou příhodu z dob Vašeho studia?
Abych pravdu řekl, tak si nějakou extra zábavnou nevybavuju. Samozřejmě takových těch drobných byla spousta, ale něco, co by bylo na zapsání asi ne.

Taky by nás zajímalo, jaký jste byl student?
Já si myslím, že takový ten klasický student, to znamená nechávat všechno na poslední chvíli, učit se na poslední chvíli. Na předměty, co mě bavily, jsem se samozřejmě učil a zjišťoval si věci okolo probírané látky, ale jinak klasický student.

Máte nějaké koníčky, kterým se věnujete ve volném čase?
Hraju se skupinou Jarret, zpívám ve sboru Akcent, ten vede kolegyně Helena Krasnická, a když zbude čas, tak se snažím vyžít sportovně. To znamená, snažím se hrát florball, kolo, ale to jen když zbyde čas, a to moc často není.

A pomohla Vám někdy hudba v životě, nebo naopak Vám ho někdy zkomplikovala?
Zkomplikovala určitě ne, spíš pomohla. Ono je to skvělé, když je člověku třeba špatně a sedne si ke klavíru, něco si zahraje, třeba zaimprovizuje nebo si něco poslechne, to mě vždy drží. Ta hudba to je… nemůžu proti ní říct křivý slovo.

Chtěl byste na závěr něco vzkázat studentům?
Asi ať si jdou hlavně za tím, co chtějí dělat. Zní to jako klišé, ale ať si jdou za tím, co chtějí dělat a ať se hlavně ničeho nebojí. Mně vždy v tomhle pomáhalo přísloví od Charlese Buckowského: „Svět patří těm, co se neposerou.“ A je to tak. Já se tím snažím řídit, prostě ničeho se nebát, jít do toho, co mě baví a pak budu jako člověk nejšťastnější.

Barbora Hrabáková, Tereza Višnovská

...s chilskou studentkou Connie Saavedra

Kdy tě napadlo, že bys mohla studovat v zahraničí? Byl to tvůj nápad?
Tento nápad jsem dostala už v květnu 2013, když o tom mluvili u nás ve škole. Nejdřív se mi to vůbec nelíbilo, protože jsem z toho měla strach (jsem zbabělá, plachá, navíc závislá na rodině), ale v červnu mě rodiče a kamarádi pře-svědčili, že potom budu statečnější, nezávislá a pomůže mi to hodně v budoucnosti. Tak jsem to přijala.

Proč ses rozhodla přijet zrovna do České republiky?
Chtěla jsem poznat něco nového, něco, co ne-znám. Znělo to zajímavě a úplně odlišně od mé země, právě to upoutalo okamžitě mou pozor-nost. Nechtěla jsem jet do USA nebo do Francie, protože to je trochu podobné jako v Chile a jejich jazyky pro mě nejsou nic nového. Chtěla jsem si vybrat tu složitější cestu, zažít dobrodružství. Proč byste si vybírali lehkou cestu, když můžete zkusit tu neznámou s novými věcmi a dobro-družstvím? Také mě zaujala česká historie a líbí se mi, že vaše země akceptuje vegetariány.

Jak dlouho tu zůstaneš?
Zůstávám půl roku.

Líbí se ti naše škola?
MILUJI tuto školu! Je tak velká a naprosto od-lišná od té mojí, lehce se tu ztratím (smích). Vět-šina lidí je ke mně velice milá a to se mi líbí, také se mi líbí výběr předmětů, který máte – na vaší škole jsou předměty, které v Chile vůbec nejsou.
Jak se cítíš mezi lidmi, kterým nerozumíš?
Někdy se cítím dobře, někdy příšerně, opravdu to záleží na osobě nebo skupině lidí, kteří kolem mě jsou, ale jako holka z Latinské Ameriky se ráda bavím s lidmi, i když je vlastně vůbec ne-znám. Jediným problémem, který občas mívám, je, že bych občas ráda někoho objala nebo mu při pozdravu dala pusu na tvář, jak je u nás zvykem, i když se neznáme natolik dobře, ale u vás se takto bojím projevit, abyste to nevzali špatně, a tak to držím v sobě.

Jaká je naše škola v porovnání se školou v Chile?
Na to je těžké odpovědět, protože v Chile máme velké množství odlišných škol, ale pokud mohu říci, vzdělání v Chile není dobré. Způsob, jakým se zde učí, je špatný (učitelé se soustředí pouze na známky a vlastně nás ani nic nenaučí) a nakonec dostaneme jen známky, které nám umožní se dostat na univerzitu. I přesto ne-můžu úplně porovnávat, protože většině vašich předmětů nerozumím, tudíž nemohu říct, jestli se u vás učí lépe atd.
I přesto, škola v Chile je naprosto odlišná: ne-měníme po každé hodině učebny, máme hodi-nu a půl vyučování a pak přestávku, musíme nosit uniformu, navíc chodím do katolické ško-ly, kde jsou velice přísná pravidla. Dívky si nesmí lakovat nehty nebo se líčit, nesmí si bar-vit vlasy, mít tetování nebo piercing. Kluci musejí mít krátce sestříhnuté vlasy, ponožky pod kolena, pouze černé, šedé, nebo tmavě modré doplňky, a spousta dalších pravidel.

Líbí se ti česká kultura? Liší se hodně od té vaší?
Česká kultura se mi líbí, protože je odlišná od té mojí. Každý máte svůj osobní prostor, což se v Chile skoro nestává. První slovo, které mě tu naučili, nebylo špatné slovo, první věc, kterou mě naučili v Chile, byla špatná. Vás učí říkat vše nahlas, říkat svůj názor. To, jak gestikuluje-te, mluvíte, jak se socializujete, to vše je napros-to odlišné! A opravdu se mi to líbí.

Chtěla by ses sem někdy vrátit?
Určitě bych se chtěla vrátit! Jsou tu nádherná města, je tu hodně k vidění, všechno je tak čisté a krásné (ve srovnání se Santiagem), lidé jsou milí a příjemní, vzduch a atmosféra je tolik odlišná od té v Santiagu. Je dobré tento zážitek prožít víckrát než jen jednou za život.

Tereza Štěpařová

Ódy & epigramy

Na začátku školního roku asi nikdo z nás nepěje oslavné básně na školu. Spíše nás napadají ironické poznámky k ústavu, do kterého zase budeme 10 měsíců docházet. Kvinta se pokusila v hodinách češtiny svůj vztah k „Jergymu“ vtělit do epigramů. Ti odvážnější se i podepsali.

Učí se tu každý den,
už nás to tu nebaví.
Založíme odbory,
ať se tomu postaví.

Jsme (j)elita národa.

Kde je levná hospoda?

Její blízkosti se vyvaruj,
otoč se a upaluj.
Upaluj daleko a upaluj rychle,
jestli to nestihneš,
navždy tě chytne.

Budoucnost? Tu nemáme.
V Lidlu práci hledáme.

To je škola.
Pozor dej!
Rozběhni se!
Utíkéééééééj!

Jiří Kubánek, Matouš Müller

Chceš-li hrát ve světě PRIM,

musíš jíti na JERGYM.

Christina Černá

Být maturant to chce um,

pomůže ti vodka, rum.

Barbora Novotná

Futuristické básně

Hodina tělocviku ve futuristické básni Karolíny Hůlové a Aničky Kučerové ze 3.L

Jít → šatna smrad?! FUJ HNUS zima
Tlačenice = smát se kecání kravina
PIČIFUK – STŘÍK FUK VOŇAVOST
STOP !!! Tělocvična x parkety zima
Nuda nástup smích počítat necvičit –
Cvičit. ÁÁÁ začínat. Bolest svaly
Zkrátit stádo divoký neposlouchat
Nechtíč. Hra závist nehty = bolest
Míč (◯kulatost ◯) nadávky remíza
Prohra – výhra síť uklízet nuda
Fuj.
KONÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉC.YES!
Hurá už letět šatny = víc smrad ∞
PIČIFUK$_2$∏ + vonět (vedro). Jít venek
Jíst + jídelna = <u>ham ham</u>!

Vražedný kurz podle futuristické autorky Šárky Smutné ze 3.L

Kurz – spolužáci vražda kecat x – boom – země
Obličej štěrk odřít + 5 zadek plína kolo
Voda smrad plíseň nohy! + x Eunika!
Pomoc 1000 bolest stan spacák zatuchlý
BŽUM BŽUM bloudit les! – škola
Prd Δ smrt mobilům □ moje AU%
GPS X běhouni – nohy – plivat plíce.
Šoking…. prosím x držet 46732 palec!
VŽŽŽNNNNNNNNNNN

Naivka

Byl večer května prvního
a já jsem štěstím brečela.
Myslela jsem jen na „svýho“
a nic víc už jsem nechtěla.

Pohledy, dotyk, polibek.
Co víc si holka může přát?
Vše se smí, neznám námitek -
- jen pod rozkvetlou třesní stát!

Všechno může „milovaný?“
Vždyť nikdo nikdy nesměl nic!
Dilema je zažehnaný
když vycházím mu zase vstříc.

Moje vnitřní JÁ se perou
o tělo (možná) dospělé.
Hádám se sama se sebou,
zda s ním hned jít do postele.

Tipněte si, kdo vyhrává,
když se „on“ ke mně nakloní.
„Ne“ JÁ mi potom nadává...
jenže je pozdě, vážení!

Byl večer, první v červenci,
a já brečela bezmocí.
Dům zamořili mravenci,
já nevím, jak si pomoci.

Vlastně vím, hned si pomůžu:
„Sprej na vás, drzý příšery!“
Vzlyknu, na víc se nevzmůžu.
Hrajem na deratizéry?

Jídlo mi kradou, štípají,
málem mě z domu vyhnali!
„On“ se však přikrad potají
a chmury hned mě nechaly.

Pohladil mě, a najednou
mravenci nejsou tím, čím dřív.
Vlastně mi zcela vyblednou,
když „on“ slibuje další hřích.

Je zrovna ledna pátýho
a já nevím, kam skočit mám.
Říkaj´ mi kdecos divnýho,
já však radostí brečívám.

Od první chvíle, Anežko,
co jsem Tě v sobě zjistila,
nikdy mi nejsi za těžko.
Jsem ráda, že jsem zhřešila.

Víš, že jsme pozor nedali.
Přesto tě oba milujem.
Já tu, „tatínek“ z povzdálí,
Ti velké zítřky slibujem!

Anna Landsmannová

Báseň o harmonizačních dnech

Sešli jsme se v Sadech,
Honzu štípe v zádech,
s klíštětem na batohu,
šlapeme si na nohu.

Zločinci se blíží,
s šerifem si zbraně kříží,
my si na ně posvítíme,
na chalupu poběžíme.

Instruktorům nevěříme,
tak je trochu pozlobíme.
Dlouhá naše cesta byla,
do mysli se nám vryla.

Učitelka chytla klíště,
co asi udělá příště?
Byl to náš podlý plán,
úspěšně byl vykonán.

Na chatě Ludmila
zábava velká byla.
Nová jména poznáváme,
dobrá jídla ochutnáme,
kamarádům pomáháme.
A s tou chatou druhou,
vzpomínku nemáme milou,
hrozí tam chlap s klikou.

Cesta zpátky začínala,
duši naši užírala,
JERGYM je prostě PRIMA
třída prima
to je PRIMA.

Harmonizáky byly super,
boužel utekly velkým HUPEM.

Komiksy z hodin AJ

Náklad: 20 čísel **Vydává:** Gymnázium a SOŠPg Jeronýmova **Periodicita:** Dvouměsíčník **Redakce:** 1.M, 1.B, Christina Černá, Bára Hrabáková, Karolína Hůlová, Jiří Kubánek, Anička Kučerová, Anna Landsmannová, Bára Madudová, Matouš Muller, Míša Nečasová, Barbora Novotná, Anna Opletalová, prima, Vítek Rutkovský, Eunika Rozkovcová,Hana Semerádová, Šárka Smutná, Lenka Strádalová, Terka Štěpařová, Dominik Šustr, Terka Višnovská **Korektura:** Lenka Strádalová, Lucie Vondrášková **Ilustrace:** Matěj Bereckei **Editace a grafické zpracování:** Lucie Vondrášková **Šéfredaktorka:** Lenka Strádalová